

ven noget forurettet, eller dog at være bleven noget haardt behandlet. Udvalget har indstillet, at man ikke skal gjøre Noget ved denne Sag.

Jeg erkjender tilfulde, at Udvalget forsaavidt har Ret deri, som denne Mand aabenbart ikke har noget Ret skrav paa at blive behandlet anderledes; men, naar man tager et billigt Hensyn til de foreliggende Omstændigheder, synes jeg dog, man kunde ønske, at hans Kaar bleve noget forbedrede. Jeg skulde derfor have ønsket, at det ærede Udvalg havde indstillet, at denne Sag skulde henvises til Finansministeriet, for at dette Ministerium efter et billigt Skjøn over de foreliggende Forhold kunde tage under Overveielse, om der ikke kunde være Anledning for det til at tage Initiativet til en Forbedring i denne Mandes Stilling. Jeg vil endnu kun tillade mig at fremhæve, at den af mig foreslaaede Afgjørelsesmaade vil være aldeles uden Conseqvens for Fremtiden, idet der, ifølge Sagens Natur, kun er meget Faa, dersom der forevrigt er flere end den Paa-gaalbende, i en lignende Stilling, ligesom heller ikke Statskassen vil blive særdeles bebyrdet, om man end forhøier hans Bartpenge, idet han efter sin meget høie Alder rimeligvis ikke har meget lang Tid tilbage at leve i. Dersom jeg tør vente, at det vil finde Thingets Understøttelse, vil jeg til 2den Behandling tillade mig at stille et Ændringsforslag i den Retning.

Ordføreren: Med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler bemærkede, skal jeg blot gjenhæve, at jeg ikke troer, at det i Almindelighed kan siges, at Embedsmænd, før den nærværende Pensionerslov udkom, naar de havde tjent i 50 Aar, afgik med deres fulde Gage; jeg veed ikke, at der paa noget Sted er opstillet en saadan Regel; og jeg troer derfor ikke, at jeg tør lade det være uimodsiget. Dersom Udvalget havde antaget, at Regjeringen før Pensionerslovens Udgivelse havde fulgt en saadan Regel, havde der efter Udvalgets Mening været langt større Opfordring til at gjøre en Indstilling med Hensyn til Conferentsraad Bondo, end Udvalget ifølge de Dplysninger, som det har modtaget, nu antager at være tilstede. Det vilde ogsaa have været en anden Sag, dersom denne Embedsmand var gaaet

af med en Pension, som var utilstrækkelig til hans Livsophold; men det er ikke saa; han har en Pension af 1324 Rbd. 42 s. under Navn af Bartpenge, og hans Gage var tidligere beregnet til 2,180 Rbd., men deraf ydedes de 580 Rbd. i Emolumenter af Bolig o. s. v. Jeg troer, man maa være varsom med at gaae ind paa at gjøre Indstillinger, angaaende Pensioner og Bartpenge, som først længst have fundet deres Afgjørelse, og jeg troer, at man maa være tilbøielig til at foredre temmelig stærke Dplysninger, inden man gjør nogen Indstilling derom. I dette Tilfælde foreligger der en Skrivelse fra Finansministeren, som ikke er ældre end fra 24de Sept. s. A., hvori Finansministeren har givet Andrageren et Afslag paa det Samme, hvormed der nu foreligger et Andragende i Thinget. Sagen er altsaa bleven tagen under fornyet Overveielse i Ministeriet, og de samme Grunde have da været tilstede, som nu ligge for her, og det har derved vist sig, at Regjeringen ikke har troet, at dens tidligere Fremgangsmaade var fravegen ved Ansættelse af denne Embedsmænds Bartpenge.

Hvad de øvrige Punkter i Betænkningen angaaer, som her have været under Forhandling, skal jeg blot med Hensyn til Andragendet under Nr. 16 fra Forpagter Hoffmann-Bang, angaaende Landbrugsstøler, bemærke, at, naar man læser Andragendet igjennem, vil man vistnok finde, at det er stillet paa en saadan Maade, at det langt mere henhører under Cultusministeriet end under Indenrigsministeriet. Udvalget har ikke troet at burde antyde Noget om dette Andragendes Antagelighed eller Forkastelighed, og har ikke villet erklære, om der skulde gjøres noget Tilskud fra Statskassens Side eller ikke. Jeg troer, at det mere er det Praktiske af Landvæsenet, der henhører under Indenrigsministeriet, ligesom jeg ogsaa mener, at det mere Naturlige maa, saaledes som Tingene nu ere ordnede, antages at henhøre under Cultusministeriet; og jeg troer derfor, at der i denne Sag selv indeholdes Tilstrækkeligt til, saafremt der skal gjøres nogen Henviisning af dette Andragende, da at henvise det til Underviisningsministeren og ikke til Indenrigsministeren. Jeg